

Byla C-746/23

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį

Gavimo data:

2023 m. gruodžio 5 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Consiglio di Stato (Italija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2023 m. lapkričio 29 d.

Apeliantės:

Cividale SpA

Flag Srl

Kitos apeliacinio proceso šalys:

Ministero dello Sviluppo Economico

Direzione Generale per l'incentivazione delle attività imprenditoriali del Ministero dello Sviluppo Economico

Dipartimento per lo sviluppo e la coesione economica del Ministero dello Sviluppo Economico

Direzione Generale per l'incentivazione delle attività imprenditoriali del Ministero dello Sviluppo Economico-Divisione X

Suinteresuotoji šalis:

Fonderia di Torbole SpA

Pagrindinės bylos dalykas

Apeliacinis skundas dėl T.A.R. per il Veneto (Veneto regiono administracinis teismas, Italija) sprendimo Nr. 00118/2019; juo buvo atmetas bendrovės *Flag*

s.r.l. ieškinys, kuriuo siekta panaikinti 2013 m. kovo 29 d. sprendimą Nr. 1303, kuriuo *Ministero dello Sviluppo Economico* (Ekonominės plėtros ministerija; toliau – MISE), priešingai nei buvo preliminariai pripažinta ankstesniame rašte, leido minėtai bendrovei sumokėti tik 200 000 EUR įnašą už jos dalyvavimą liejyklų sektoriaus racionalizavimo programoje.

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Pagal SESV 267 straipsnį pateiktu prašymu priimti prejudicinį sprendimą *Consiglio di Stato* (Valstybės Taryba) siekia išsiaiškinti „valstybės pagalbos“ sąvoką, kaip ji suprantama pagal SESV 107 ir 108 straipsnius bei Reglamentą (ES) Nr. 659/1999, siekiant teisingai kvalifikuoti įnašą, numatytą, visų pirma, *decreto ministeriale n. 73/2004* (Ministro dekretas Nr. 73/2004; toliau – Ministro dekretas Nr. 73/2004) 2 straipsnio 2 dalies a ir b punktuose.

Prejudiciniai klausimai

1. Ar tokia priemonė, kaip ta, kurią reglamentuoja nacionalinės teisės aktai, nurodyta [šio prašymo priimti prejudicinį sprendimą originalo versijos] 20 punkte, visų pirma priemonė, numatyta Ministro dekreto Nr. 73/2004 2 straipsnio 2 dalies a punkte, gali būti pripažįstama „pagalba“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 ir 108 straipsnius ir 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamentą (ES) Nr. 659?
2. Ar tokia priemonė, kaip ta, kurią reglamentuoja nacionalinės teisės aktai, nurodyta [šio prašymo priimti prejudicinį sprendimą originalo versijos] 20 punkte, visų pirma priemonė, numatyta Ministro dekreto Nr. 73/2004 2 straipsnio 2 dalies b punkte, gali būti pripažįstama „pagalba“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 ir 108 straipsnius ir 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamentą (ES) Nr. 659?

Nurodytos Sąjungos teisės nuostatos

Sutartis dėl Europos Sąjungos veikimo, visų pirma jos 107 ir 108 straipsniai.

Reglamentas (ES) Nr. 659/1999 (toliau – Reglamentas Nr. 659/1999), visų pirma jo 2, 3 ir 8 straipsniai.

Europos Komisijos pranešimas dėl nacionalinių teismų įgyvendinamos valstybės pagalbos teisės (OL C 85, 2009 p. 1 ir paskesni; toliau – 2009 m. pranešimas).

2016 m. liepos 19 d. Europos Komisijos pranešimas C 262/1 dėl valstybės pagalbos sąvokos (toliau – Pranešimas C 262/1); visų pirma jo 4 skyriaus 66–69 punktai.

Nurodytos nacionalinės teisės nuostatos

2002 m. gruodžio 12 d. *Legge n. 273* (Įstatymas Nr. 273/2002; toliau – Įstatymas Nr. 273/2002); visų pirma jo 12 straipsnis, kuriuo inicijuojama ketaus ir plieno liejyklų pramonės sektoriaus racionalizavimo programa, vykdoma pagal *Ministro delle attività produttive* (gamybinės veiklos ministras) dekretu apibrėžtus metodus ir kriterijus; laikantis Europos Sąjungos teisės aktų dėl valstybės pagalbos šia programa siekiama kelių tikslų, įskaitant: „*a) skatinti geresnę gamybos kokybę, taip pat pertvarkant gamybos pajėgumus ir kuriant palankias sąlygas jos koncentracijai aukščiausio konkurencingumo įmonėse*“.

2004 m. sausio 13 d. *Decreto del Ministero delle Attività Produttive n. 73* (Gamybinės veiklos ministerijos dekretas Nr. 73/2004; toliau – Ministro dekretas Nr. 73/2004); visų pirma:

2 straipsnis, pagal kurį: „*1. Siekiant pertvarkyti sektorių, dėl perteklinių gamybos pajėgumų gamybos sistemoje turi būti skatinamos fizinio gamybos ciklą sudarančių įrenginių ir mašinų naikinimo programos, ir vėliau uždaroma gamybos vieta <...>.*

2. Įnašo dydis turi būti didesnis iš dviejų verčių, numatytų 2002 m. kovo 7 d. Komisijos pranešime C (2002) 315: „įnašo marža prie fiksuotų sąnaudų“ – „į metalo laužą atiduodamų įrenginių likutinė vertė“ ir yra:

a) 100 %, jei gamybos pajėgumai sumažėja po įmonių susijungimo arba liejyklų įmonių susitarimų, kuriuose, be kita ko, pateikiamas tinkamas užimtumo problemų sprendimas. Visų pirma liejykla, kuri įsigyja nebenaudojamą produkciją, pateikdama paskutines tris patvirtintas finansines ataskaitas turi įrodyti, kad vidutiniškai pasiekė teigiamą pardavimo verčių grąžą. Sertifikavimą turi atlikti audito įmonė. Be to, pasitelkiant šio sektoriaus techninio eksperto patirtį, turi būti įrodyta, kad savo liejykla galima užtikrinti tokią gamybą, kuri būtų lygiavertė veiklą nutraukiančios liejyklos gamybai;

b) 60 % didžiausios sumos tik gamybos pajėgumų mažinimui.

3. Pirmą paminėtos vertės nustatomos taip:

a) diskontuota įnašo maržos vertė, gauta už paskutinių trejų 2000–2002 m. įrenginių našumą; nustatant pramonės įmonės įnašo maržą remiamasi tik pajamų ir sąnaudų straipsniais prieš veiklos pelną, todėl neįtraukiami finansiniai ir su veikla nesusiję komponentai;

b) likutinė į metalo laužą atiduotų įrenginių buhalterinė vertė, atėmus nusidėvėjimą 2002 m. gruodžio 31 d.

4. Pačios vertės nustatomos specializuotos kredito įstaigos atliekamu techniniu tyrimu <...>.

5. *Įnašo prašančios įmonės taip pat privalo:*

a) *atlikti audito įmonės finansinių ataskaitų perklasifikavimą pagal D priede pateiktą schemą;*

b) *į savo įrenginių naikinimo programas įtraukti tinkamą iškylančių užimtumo problemų sprendimą;*

c) *pradėti naikinti įrenginius, kuriems taikoma skatinamoji priemonė, per vienerius metus nuo šio dekreto paskelbimo „Gazzetta Ufficiale della Repubblica italiana“ (Italijos Respublikos oficialusis leidinys);*

d) *siekdamos pasinaudoti 100 proc. įnašo, pateikti su įmone, galinčia užtikrinti lygiavertę nutrauktajai gamybą, pasirašytą sutartį, kurioje išvardyti šio straipsnio 2 dalies a punkte nurodyti reikalavimai.*

6. *Gamybos įrenginių naikinimas – tai C priede nurodytų įrenginių dalių supjaustymas. Šių operacijų išlaidos išskaičiuojamos iš pajamų, gautų pardavus metalo laužą.*

7. *Generalinio direktoriaus įsakymu įsteigtos specialios komisijos įmonių paskatoms koordinuoti tikrina, ar gamybos įrenginiai sunaikinti. <...>.*

8. *Pajamos, kurias įnašo prašančios įmonės gavo pardavusios metalo laužą, atėmus išlaidas, patirtas dėl įrenginių pjaustymo liepsna ir išmontavimo, turi būti sumokėtos į valstybės biudžetą ir bet kuriuo atveju po to, kai gautas visas įnašas, priklausantis už įrenginių atidavimą į metalo laužą. <...>;*

7 straipsnis: „1. *Įmonės, vykdančios ketaus ir plieno liejyklų veiklą, ketinančios gauti 2002 m. gruodžio 12 d. Įstatymo Nr. 273 12 straipsnyje numatytus įnašus, šio įstatymo a punkte nurodytais tikslais turi:*

a) *būti įregistruotos įmonių registre; tai taip pat taikoma įmonėms, kurios atsirado susijungus, perėmus ar padalijus įmones, kurios juridinio asmens statusą įgijo iki 2000 m. sausio 1 d.; tai taikoma ir gamybos padaliniams, vykdančioms visą liejyklos gamybos ciklą, net jei jie priklauso tai pačiai įmonei;*

b) *po 2002 m. sausio 1 d. būti nepakeitusios savo gamybos specializacijos ir įrenginių struktūros;*

c) *iki 2001 m. gruodžio 31 d. būti reguliariai vykdydžiusios gamybą, sertifikuotą prisiekusio teismo paskirtų ekspertų registre įregistruoto sektoriaus techninio eksperto įvertinimu;*

d) *paraiškos pateikimo dieną turėti įrenginius, kurių eksploatavimas bus nutrauktas;*

e) *joms neturi būti iškelta bankroto ar nemokumo byla <...>“.*

9 straipsnis: „1. *Subsidijas gaunančioms bendrovėms draudžiama atkurti sunaikintus gamybos pajėgumus per penkerius metus nuo išmokos išmokėjimo dienos.*

2. *Jei nesilaikoma 1 dalies nuostatų, atitinkamos įmonės netenka teisės į išmokas tokia suma, kokią siekia atkurti gamybos pajėgumais, ir dėl to privalo grąžinti atitinkamą įnašą, įskaitant įstatymuose numatytas palūkanas ir perkainojimą.*

3. *Jei nesilaikoma šio dekreto 2 straipsnio 2 dalies a punkte nurodyto susitarimo tarp įmonių, atitinkama įmonė netenka teisės naudotis padidintu įnašu.*

4. *Pagal galiojančius teisės aktus pirmesnių punktų nuostatos taikomos patronuojančiosioms bendrovėms, patronuojamosioms bendrovėms ar bet kuriuo atveju bendrovėms, kurios susijusios su tokiais įnašais gaunančiomis įmonėmis.*

5. *Suteiktas lengvatas taip pat nurodyta panaikinti 1998 m. kovo 31 d. Įstatyminio dekreto Nr. 123 9 straipsnyje numatytais atvejais“.*

2006 m. vasario 6 d. *Decreto ministeriale del 6 febbraio 2006* (ministro dekretas, paskelbtas 2006 m. vasario 13 d. *Italijos Respublikos oficialiajame leidinyje* Nr. 36; toliau – 2006 m. ministro dekretas); visų pirma:

1 straipsnis, kuriame pakartojama, kad įnašas, numatytas Ministro dekreto Nr. 73/2004 2 straipsnyje, yra kompensacija už įrenginių turto vertės praradimą, atsiradusį dėl įmonės prisijungimo prie reorganizavimo programos, inicijuotos Įstatymu Nr. 273/2002;

2 straipsnis, pagal kurį ši kompensacija išmokama „*įmonę išregistravus iš įmonių registro, kaip taip suprantama pagal Civilinio kodekso 2495 straipsnį, arba įmonėms, vykdančioms kelias veiklos šakas ir liejyklos veiklą perdavusioms kitai naujai įsteigtai įmonei, kuri, įvykdžiusi fizinio įrenginių naikinimo operacijas ir įsipareigojimus, nutraukia veiklą. Bet kuriuo atveju kompensacija negali būti mokama, jei įrenginiai nesunaikinami per vienerius metus nuo dekreto paskelbimo „Italijos Respublikos oficialiajame leidinyje“;*

3 straipsnis, kuriame pakartojama, kad įnašo dydis nustatomas pagal Ministro dekreto Nr. 73/2004 2 straipsnio 3 dalį.

2007 m. gruodžio 31 d. *Decreto-legge n. 248* (Dekretas įstatymas Nr. 248), pakeistas *legge del 28 febbraio 2008, n. 31* (2008 m. vasario 28 d. Įstatymas Nr. 31) (toliau – Dekretas įstatymas Nr. 248/2007); visų pirma jo 51c straipsnis, kuriame pakartojama, kad skatinamoji priemonė, suteikta pagal Įstatymo Nr. 273/2002 12 straipsnio 2 dalį, sumokama 2006 m. ministro dekrete nustatyta tvarka, atsižvelgiant į tai, kad „atlikus techninį tyrimą patikrinama, ar laikomasi įmonės kreditorių turto garantijos pagal Civilinio kodekso 2740 straipsnį“.

2009 m. balandžio 17 d. *Decreto del MISE* (MISE dekretas; toliau – 2009 m. ministro dekretas), kuriame pakartojami pirma paminėti skatinamosios priemonės, suteiktos pagal Įstatymo Nr. 273/2002 12 straipsnio 2 dalį, skaičiavimo metodai.

Glaustas faktinių aplinkybių ir proceso pagrindinėje byloje aprašymas

- 1 2004 m. birželio 18 d. įmonė *Flag s.r.l.*, veikianti ketaus ir plieno liejyklų sektoriuje ir visiškai priklausanti bendrovei *Cividale s.p.a.*, pateikė paraišką MISE, siekdama gauti 100 proc. dydžio įnašą, numatytą Įstatymo Nr. 273/2002 12 straipsnyje, siejamame su Ministro dekretu Nr. 73/2004 2 straipsnio 2 dalies a punktu (toliau – aptariamas įnašas). Ši bendrovė ketino parduoti vieną iš savo gamybos įrenginių ir sudaryti įmonių tarpusavio susitarimą su *Cividale Spa*, kad išspręstų dėl to kilusias užimtumo problemas.
- 2 2006 m. rugsėjo 14 d. raštu MISE, atlikusi tyrimą, kad nustatytų į metalo laužą atiduodamo įrenginio vertę, preliminariai nustatė 1 645 365,58 EUR įnašą bendrovei *Flag s.r.l.*. Ji taip pat nurodė, kad šis įnašas mokėtinas su sąlyga, kad, pirma, speciali ministerijos komisija patikrins, ar įrenginys sunaikintas, ir, antra, perleidžiamas įmonės padalinys bus perleistas kitai įmonei, įsteigtai tik tam, kad sunaikintų minėtą įrenginį.
- 3 2006 m. gruodžio 28 d. aktu bendrovė *Flag s.r.l.* perdavė naikinamą įmonės padalinį įmonei *Flag Fonderia Acciaio Marcon s.r.l.*, kuri buvo įsteigta siekiant sunaikinti aptariamą įrenginį, parduoti metalo laužą ir atitinkamas pajamas pervesti į valstybės biudžetą. Vėliau ši bendrovė buvo likviduota ir išregistruota iš įmonių registro.
- 4 Taigi bendrovė *Cividale S.p.A.*, vienintelė likusi akcininkė, paprašė MISE sumokėti 2006 m. rugsėjo 14 d. rašte nurodytą įnašą.
- 5 Vis dėlto 2013 m. gegužės 29 d. sprendimu Nr. 1303 (toliau – ginčijamas sprendimas) MISE patvirtino tik 200 000 EUR įmoką, vadovaudamasi teisės aktais dėl nedidelės valstybės pagalbos sumos (vadinamoji *de minimis* schema).
- 6 Bendrovės *Cividale s.p.a.* ir *Flag s.r.l.* apskundė šį sprendimą Lacijaus regiono administraciniam teismui, be kita ko, nurodydamos proporcingumo, protingumo ir teisėtų lūkesčių apsaugos principų pažeidimą, taip pat nelogiškumą ir ginčijamo sprendimo nemotyvavimą, nes MISE niekada nebuvo minėjusi, kad dėl aptariamo įnašo buvo pradėta pranešimo Europos Komisijai procedūra pagal valstybės pagalbos taisykles, ir nebuvo paminėjusi, kad įnašo mokėjimas priklauso nuo šios pranešimo procedūros rezultatų. Be to, bendrovės teigia, kad buvo pažeisti SESV 107 ir 108 straipsniai ir Reglamentas Nr. 659/1999, nes aptariamas įnašas buvo ne valstybės pagalba, o tik kompensacija, kuri nesuteikė jokio ekonominio pranašumo.
- 7 MISE kreipėsi į teismą ir nurodė, kad, vadovaudamasi Reglamentu Nr. 659/1999, 2003 m. rugsėjo 24 d. ji „mėgino“ pranešti Europos Komisijai apie su aptariamu

įnašu susijusią schemą, tačiau po 2003 m. lapkričio 21 d. Komisijos išsiųsto prašymo pateikti papildomos informacijos ministerija manė, kad Komisija priims neigiamą sprendimą, todėl nusprendė procedūrą nutraukti.

- 8 Veneto regiono administracinis teismas, kuriame pirmosios instancijos procesas vyko po to, kai Lacijaus regiono administracinis teismas paskelbė neturįs jurisdikcijos, sprendimu Nr. 00118/2019 atmetė minėtų bendrovių ieškinius. Šis teismas, nors ir kritikuodamas MISE elgesį nagrinėjant šį klausimą Europos Komisijoje, nusprendė, kad, nesant išankstinio Komisijos sprendimo, minėtų bendrovių prašomas įnašas negalėjo būti sumokėtas. Šį sprendimą bendrovės apskundė Valstybės Tarybai, t. y. prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

Svarbiausi pagrindinės bylos šalių argumentai

- 9 Bendrovės apeliančios teigia, kad aptariamas įnašas negali būti pripažįstamas valstybės pagalba, nes dėl keleto priežasčių nėra tenkinamos SESV 107 straipsnyje reikalaujamos sąlygos. Visų pirma, atsižvelgiant į tai, kad aptariamo įnašo išmokėjimas priklauso nuo galutinio gamybos įrenginių sunaikinimo ir įmonės, kuriai jie priklauso, likvidavimo, įnašas negalėjo iškraipyti konkurencijos, nes jis mokamas įmonei, kuri nebėra atitinkamos rinkos dalis. Be to, aptariamas įnašas yra tik kompensacija už šios įmonės gamybos pajėgumų praradimą. Galiausiai minėto įnašo dydis pagal ministro dekretuose apibrėžtus skaičiavimo metodus yra žymiai mažesnis nei sunaikinto įrenginio vertė, palyginti su gamybos pajėgumais.
- 10 Bendrovės apeliančios taip pat teigia, kad Veneto regiono administracinis teismas klaidingai nusprendė, jog nacionalinis teismas negali pakeisti Europos Komisijos, aiškindamas 2009 m. pranešime numatytą valstybės pagalbos sąvoką, ypač kai, kaip nagrinėjama atveju, Europos Komisija nėra priėmusi sprendimo dėl to, kad nebuvo įvykdyta pranešimo procedūra.
- 11 MISE kreipėsi į teismą prašydama atmesti apeliacinį skundą ir patvirtinti skundžiamą sprendimą. Ji patvirtino, kad bendrovių apeliančių, taip pat 13 kitų bendrovių atžvilgiu ji laikinai patvirtino aptariamo įnašo mokėjimą, tačiau vėliau nusprendė sprendimą atšaukti, pakeisdama jį įnašu, neviršijančiu 200 000 EUR, nes „nebuvo įsitikinusi“ aptariamo įnašo suderinamumu su Sąjungos valstybės pagalbos taisyklėmis. Ji taip pat patvirtino, kad nebeturi jokio MISE arba Europos Komisijos parengto dokumento apie jos „mėginimą“ pranešti pastarajai apie aptariamo įnašo schemą.

Glaustas prašymo priimti prejudicinį sprendimą pagrindimas

- 12 Valstybės Taryba abejoja, ar aptariamas įnašas gali būti pripažįstamas valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 ir 108 straipsnius, ir atitinkamai, ar apie jį privaloma pranešti Europos Komisijai. Šio klausimo išsprendimas yra

lemiamas pagrindinėje byloje, kurioje priimtose priemonės ginčijamos remiantis prielaida, kad aptariamas įnašas yra valstybės pagalba, nors Europos Komisija šiuo klausimu nepriėmė jokio sprendimo.

- 13 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, pripažindamas, kad aptariamo įnašo suderinamumo patikrinimas priklauso Europos Komisijos kompetencijai, nurodo, kad „valstybės pagalbos“ sąvoka, kuri yra savarankiška, taikoma SESV 107 ir 108 straipsnių ir Reglamento Nr. 659/1999 taikymo tikslais; jis nurodo, kad pareiga iš anksto pranešti Komisijai atsiranda tik dėl priemonės, kuri objektyviai gali būti pripažįstama valstybės pagalba.
- 14 Remdamasis Komisijos pranešimo Nr. 262/1 66–69 punktais ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismo jurisprudencija prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas primena, kad valstybės pagalba yra bet kokio pobūdžio pranašumas, kuriuo net ir netiesiogiai suteikiama nauda įmonei, nesvarbu, ar šis pranašumas suteikiamas kaip ekonominė subsidija, ar kaip mokesčių lengvatos, ar kaip kitos lengvatos, kuriomis įmonė atleidžiama nuo mokesčių, įprastai mokamų iš jos biudžeto (žr. 1974 m. liepos 2 d. Teisingumo Teismo Sprendimą byloje C-173/73 ir 1999 m. spalio 5 d. Sprendimą byloje C-251/97). Visų pirma, remiantis Teisingumo Teismo jurisprudencija, esant šią konotaciją turinčiai pagalbai, tai, ar priemonės taikymas turi socialinių arba fiskalinių tikslų, neturi reikšmės: šia prasme banko garantijų, kurių bendrovė kitu atveju nebūtų gavusi, suteikimas ir žemės sklypų pardavimas lengvatinėmis kainomis taip pat buvo pripažinti valstybės pagalba (žr. 1998 m. vasario 2 d. Teisingumo Teismo Sprendimus bylose 67, 68 ir 70/85; 1991 m. kovo 21 d. Sprendimą byloje C-303/88; 1999 m. gegužės 19 d. Sprendimą byloje C-6/97; 1990 m. kovo 21 d. Sprendimą byloje C-142/87 ir 2003 m. balandžio 10 d. Sprendimą byloje T-366/00). Kita vertus, ši sąvoka neapima nei įnašų, skiriamų tam tikroms įmonėms kaip kompensacija už papildomas išlaidas, susijusias su viešųjų paslaugų įsipareigojimų vykdymu, nei bendro pobūdžio priemonių, kuriomis konkrečiai nesuteikiama pranašumo tam tikroms įmonėms ar gamintojams (žr. 2001 m. lapkričio 22 d. Teisingumo Teismo Sprendimą byloje C-53/00 ir 2003 m. liepos 24 d. Sprendimą byloje C-280/00).
- 15 Valstybės Taryba pažymi, kad egzistuoja Sąjungos reglamentai, kuriuose *a priori* nustatoma leistina valstybės pagalba, todėl apie ją nereikia iš anksto pranešti Komisijai: tai priemonės, kuriomis siekiama didinti investicijas arba bet kuriuo atveju prisidėti prie pagalbą gaunančios įmonės veiklos ir jos tęsimo. Kita vertus, aptariamo įnašo atvejis yra kitoks, nes jis mokamas tik už fizinių gamybos įrenginių sunaikinimą ir tuo pačiu metu už sunaikinto įrenginio savininko, kuris yra įnašo gavėjas, verslo veiklos nutraukimą.
- 16 Valstybės Tarybos nuomone, pastaroji aplinkybė taikoma ir Ministro dekreto Nr. 73/2004 2 straipsnio 2 dalies a punkte numatytoje situacijoje; pagal ją gamybos ciklą nutraukusi įmonė sudaro susitarimus su kitomis įmonėmis dėl užimtumo ir nutrauktos gamybos rėmimo. Tokiu atveju pagal nacionalinės teisės aktus draudžiama mokėti įnašą įmonei, kuri pagal susitarimą su įmone, naikinančia įrenginį, įsipareigoja perimti jos gamybos pajėgumus ir paveiktus

darbuotojus. Be to, aptariamą įnašą gavusiai įmonei penkerius metus po jo išmokėjimo draudžiama atkurti gamybos pajėgumus.

- 17 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pripažįsta, kad Sąjungos teisės aktai dėl valstybės pagalbos apima kai kurias pagalbos priemones, kurios, kaip ir aptariamas įnašas, mokamos mainais į pagalbą gaunančios įmonės gamybos sumažinimą, įskaitant, visų pirma, žemės ūkio bendrovėms mokamą įnašą pagal vadinamąjį „privalomą atidėjimą“ ir Reglamente (EEB) Nr. 2078/92 nustatytą pagalbą. Vis dėlto šis teismas pažymi, kad šios priemonės yra iš anksto nustatytos trukmės ir neapima nei gamybai skirtų įrenginių atidavimo į metalo laužą, nei įmonės pagalbos gavėjos veiklos nutraukimo.
- 18 Kartu Valstybės Taryba pažymi, kad jei aptariamas įnašas išmokamas 100 %, kaip tai suprantama pagal Ministro dekreto Nr. 73/2004 2 straipsnio 2 dalies a punktą, kyla tam tikrų probleminių klausimų. Pagal susitarimą, kurį pareiškėja sudaro su kitomis įmonėmis, kad perimtų gamybą ir išspręstų užimtumo problemas, visus bendrovės klientus būtų galima perduoti vienai įmonei, kuri dėl to įgytų pranašumą klientų ir apyvartos atžvilgiu. Tokie susitarimai, juo labiau jeigu jie susiję su faktiniais susijungimais, gali būti laikomi įmonių koncentracijomis, iš esmės galinčiomis paveikti konkurenciją. Be to, Valstybės Taryba pabrėžia, kad aptariamą įnašą reglamentuojančiose taisyklėse nenumatyta jokių apsauginių nuostatų, susijusių su nacionaliniais ir Europos teisės aktais dėl koncentracijų. Kita vertus, šių probleminių klausimų nekyla Ministro dekreto Nr. 73/2004 2 straipsnio 2 dalies b punkte numatytose situacijose, kuriose, kadangi nenumatyta galimybės sudaryti susitarimus su kitomis įmonėmis, klientai, kuriuos palieka gamybos ciklą nutraukianti įmonė, yra laisvai perskirstomi tarp sektoriaus įmonių.